

(Ne)uvěřitelné příhody

Adam Štěpánek

1. Černo-bílá kočka Terinka seděla spokojeně na balkoně bytu v 1. poschodí na Polní ulici v Hustopečích. Sledovala vrabce a havrany v nedalekém větrolamu. Poklidné silvestrovské odpoledne rušily jen petardy a práskací kuličky odrostlých kluků. Jejich zábava byla kočce nemilá, ale na obrubě balkonu se cítila bezpečně. Vtom „Bum – bum! Prásk – prásk!“ Nesčetné salvy létaly jedna za druhou. Terinku vyděsily natolik, že zpanikařila. Prudce skočila na zem a uháněla neznámo kam. Strachy zabloudila. Ztratila se. Marně její lidé vylepovali oznámení s prosbou o vrácení zvířátka v případě nálezu. Lovit Terinka neuměla. Jak by mohla přežít bez potravy a v zimě venku? Rodina kočku, zvyklou na denně plnou misku a teplý byt, oželela. Nebyla nikde.

Přešla zima. V dubnu jela babička s vnukem na kočárku kolem lesíku podél hustopečské dálnice. Nahlas si povídali. „Mňau!“ – Zaslechli najednou z křoví. A znovu a znovu slabé zamňoukání. Zpod keře opatrně vykoukla jejich dávno oplakaná Terinka! Hubená, špinavá od asfaltu a oleje, plná klíšťat a chuchvalců nečesané srsti a trávy. Poznala své lidi po hlase. Po tak dlouhé době odloučení. To bylo radosti z nečekaného šťastného shledání. Ostříhaná vykoupaná a najezená Terinka brzy přibrala z hubeného jednoho a půl kilogramu na svoji původní váhu a zotavila se. Zase ji vídám sedět na jejím balkoně v Polní ulici.

2. Duben se překulil do května. Spokojená dlouhosrstá jezevčice Cita odstavila svých pět krásných štěňat a vyběhla si ven na Nerudovu ulici. Vtom kočka! Hurá za ní! Prohnat, dohnat, zahnat ji; vždyť podle toho pán pozná, jak ostrá by byla i na lišku! Kde je však kočce a psovi konec? Cita se nevrátila domů. „Emigrovala“, řekl její pán, když nepřišla ani po několika dnech. Týdny plynuly. Zprávu o jejím zmizení přijala i Městská policie, ale nikdo jezevčici ani nezahlédl. Rodina se nadobro rozloučila s nadějí na její přežití; po šesti týdnech byla malá...

V polovině července se zaběhl lidem z Palackého ulice pěkný německý ovčák. Po dlouhém pátrání ho našli na dně šestimetrové studny u dálnice. A další překvapení? Spolu s ním dole štěkala i zapadlá Cita. Podle známky na obojku snadno našli její majitele. K radosti všech se opět stal zázrak.

3. Cita ani Terinka „neemigrovaly“ z milovaných jihomoravských Hustopečí, jak jsme si všichni mysleli. Mají se tu dobře. Jistě by svůj domov za nic nevyměnily. Já také ne. Mám tu své kamarády, svoji školu, rodinu a oblíbená místa. A teď si představte: Máme se stěhovat do jiné vesnice! Věříte, že se mi ani trochu nechce? Ale co. I (ne)uvěřitelné příběhy přece mívají dobrý konec.